

Маймуната се озбила и още по-силно се засмъла.

— Ахъ, ти, глупчо глупави! Азъ видѣхъ кого хвърли ти въ ямата. Това съвсемъ не бѣше гущеръ, а човѣкъ!

Тигърътъ се разсърдилъ.

— Ужъ си маймуна, а говоришъ глупости. Докажи, че това е човѣкъ, а не гущеръ!

— Че какво има да се доказва? Иди самъ до ямата и вижъ!

Тигърътъ се наежилъ. Съвсемъ не му се искало да се връща до ямата. Но и не можелъ да откаже — срамъ го било отъ маймуната. Той стоялъ на мѣстото си и тъпчелъ отъ кракъ на кракъ, а понеже ималъ четири крака, това продължило дълго. Маймуната го погледала и пакъ се засмъла:

— Ехъ, че си страхливецъ! Ела, ела да отидемъ заедно!

Маймуната слѣзла отъ дървото и смъло закрачила къмъ ямата. Нѣмало що, тръгналъ и тигърътъ следъ нея. Но до самата яма той не дошелъ, а застаналъ по на страни, скрилъ се задъ едно дърво и взелъ да чака какво ще стане.

Маймуната дошла до ямата и се навела.

— Е, какво има тамъ? — попиталъ тигърътъ задъ дървото.

— Не знамъ. Въ ямата е тъмно — нищо не се вижда. Може ли да се разбере кой стои въ нея?

Маймуната се замислила.

— А, намислихъ. Ще спусна опашката си и ще попипамъ.

Това се случило отдавна, много отдавна. Тогава маймунитѣ не били такива, каквито сж сега. Тѣ имали дълги, дълги опашки, толкова дълги, че маймунитѣ можели свободно да ги премѣтатъ презъ рамото и да ги навиватъ около врата си нѣколко пжти, като шалче. Ей такава дълга опашка спуснала маймуната въ ямата.

А тамъ се въртѣлъ конекрадецътъ. Той се хващалъ за земята, опитвалъ се да се изкачи по стръмната стена, но пръстътъ се сривала и той падалъ на дъното.

И, изведнажъ, той видѣлъ, че се спуска къмъ него нѣкакво дълто вжже.